

ISKOLA

Nyár vége volt, Anna és Anya elmentek vásárolni, mert alig egy hét múlva Annának ismét kezdődött az iskola. Bálint Dédinél duzzogott, mert őt nem vitték magukkal. Még morcosabb lett, amikor Anya és Anna hazatértek a sok-sok színes, érdekes holmival. Ekkor Apa és egy hatalmas tál almás rétes lépett a szobába, Dédi kíséretében, aki látta, hogy Bálint még mindig bánatos.

– Mi a baj, kisfiam? – kérdezte és megsimogatta Bálint fejét.

– Semmi! – felelte dacosan a kisfiú.

Erre már Anya is felkapta a fejét.

– Bálint! Mit történt? – kérdezte.

Bálint egy kicsit még durcáskodott, de aztán kibökte:

– Mikor leszek már én is iskolás!? – kérdezte felindultan.

– Ó, kisfiam! – simogatta meg Anya Bálint arcát, majd az ölébe vette. – Jövő szeptemberben te is méysz már.

– De az még olyan messze van! – sóhajtott Bálint.

– Nincs az olyan messze! – jegyezte meg Dédi. – Gyere, egyél egy kicsit az almás rétesből, még langyos.

Mindenki kapott egy darabot, és úgy falták a finomságot, mintha két napja nem ettek volna egy falatot sem. Percek alatt eltűnt a finom rétes az asztról. Apa és Bálint kétszer is kért belőle.

– Anna, hogy neked mennyi minden kell az iskolába! – jegyezte meg Bálint, teli hassal.

– Szerintem ennyi minden bele sem fog férni az iskolatáskádba. – tette hozzá Dédi. – Régen fele ennyi dologra sem volt szükségünk...

– Hogyhogy? – kérdezte Anna, aki közben próbált bepakolni a táskájába.

– Ó, tudjátok, az én időmben nem volt iskolatáska. – kezdte Dédi.

– Neeem!? – kérdezte csodálkozva Bálint. – Akkor miben vitted a sok-sok könyvet meg füzetet?

– Nekünk nem volt sok-sok könyvünk és füzetünk, de ami volt, azt édesanyám egy madzaggal kötötte össze, úgy vittem magammal az iskolába. Az volt az

igazán „menő”, akinek bőrszíjjal volt összekötve, de nekünk olyanunk nem volt.

- Tényleg? – meresztette a szemeit Bálint.
- És milyen könyveid meg füzeteid voltak? – érdeklődött Anna.
- Csak egy vonalas volt, az íráshoz, meg egy kockás a számtan órához. Volt még egy kockás, abba írtam a természettant, amit ma, hogy is hívnak? – Dédi erősen gondokozott.
- Környezetismeret. – segítette ki Anya.
- Húha! És ebbe minden belefért, amit tanultatok? – csodálkozott Anna.
- Igen. Sőt, képzeljétek, régen, amikor még a szüleim jártak iskolába, füzet sem volt, sem toll, sem ceruza. A gyerekek palatáblára írtak, palavesszővel.
- Mi az a palatábla meg vessző? – kérdezték a gyerekek szinte egyszerre.
- Várjatok csak! – szólt közbe Anya. – Keresek róluk képet az interneten! Anya a telefonja keresőjébe beírta, hogy palatábla, palavessző. Apa, Dédi és a gyerekek is kíváncsian várták, mit talál. Hamarosan találatot adott a keresés.
- Igen! Ez az! Tényleg ilyen volt! – érzékenyült el Dédi, a képeket nézegetve.
- Itt azt írják, hogy a pala egy kemény, szürke kő. Ebből készült a tábla és a vessző is. Tartozott hozzá egy spongya... – olvasta fel Anya, de Bálint közbevágott.
- Spongya? Mint Spongyabob!?! – kérdezte izgatottan. Dédi elképzelni sem tudta, miről beszél a kisfiú, de a család többi tagja nevetett.

- Tulajdonképpen igen. – felelte Anya. – Bálint, emlékszel, miből, milyen anyagból van Spongyabob?
- Persze! Szivacsból. – vágta rá Bálint.
- Így van! – felelte Apa. – Ügyes vagy!
- A spongya, ami a palatáblához tartozott, szintén egy szivacsdarab. Azzal törölték le, ha már betelt. – magyarázta Dédi.
- És akkor hogyan nézték meg, ha valamit elfelejtettek? – kérdezte Anna.
- Sehogy! – vágta rá Dédi. – Sokat ismételték, hogy mindent megjegyezzenek.
- Aztaaa! – kerekedett el Anna szeme, majd hozzátette. – És ti már ceruzával és golyóstollal írtatok?
- Ceruzát sokat használtunk, de golyóstollunk nem volt. Bár éppen egy magyar újságíró, Bíró József László találta fel pont, amikor én iskolás voltam, de sok idő kellett ahhoz, hogy az iskolások is azzal írjanak. Mi még lúdtoll pennával, majd tollszárba tett tollhegygel írtunk. A tintát kis üvegben tároltuk, a kalamárisban.
- Én eddig azt hittem, az valami hal lehet. – mondta Anna.
- Nem is tévedsz nagyot! – mosolygott Apa. – A kalamári magyarul tintahal. Régen a tintahal tintájából készítették írótintát is. A kalamáris azonban a tintatartó.
- Mi is padokban ültünk az iskolában. – folytatta Dédi. – De a padjainkon volt két mélyedés. Egy kerek, ebbe tettük a kalamárist, vagyis tintatartót.

- A hosszúkásban pedig a tollat tartottuk. Jaj, mennyit veszekedett velem az anyukám, mert mindig összemaszatoltam magam a tintával! Pedig volt egy gombokkal összefogott rongydarabunk, ebbe töröltük a felesleges tintát.
- Úgy szeretném egyszer én is kipróbálni, hogyan kell lúdtollal és a másikkal írni! – kiáltott Anna.
- Semmi akadály. – felelte Anya. – Van egy ismerősöm, aki tud ebben segíteni. Esetleg Mama, te is eljöhetsz, ha van kedved!
- Nagyon szívesen! – felelte Dédi. – Várjatok csak! Ha nem csal az emlékezetem, megvan néhány régi füzetem. Pistikém! – szólította meg Dédi Anna és Bálint apukáját. – Kérlek, vedd le a jobb oldali nagy dobozt a szekrény tetejéről!
- Máris! – felelte Apa.
- Dédi elővett néhány fényképes dobozt, majd diadalmasan felkiáltott:
- Megvannak! – azzal három, kissé megsárgul füzetet vett elő. – Nézzétek! Írás 1. és 2. osztály, meg egy természetrajz.
- A család megnézegette Dédi füzeteit.
- Hogy te milyen gyönyörűen írtál, Mama! – lelkesedett Anya. – Olyan szépek voltak ezek a betűk!
- Igen! – tette hozzá Apa. – Ma már másféle írással írunk. Az is szép, de én szeretem ezeket a régi betűket.
- Nekem a természetrajz tetszik. – mondta Bálint. – Dédi! Te nagyon-na-

gyon-nagyon jól tudtál rajzolni...

- Köszönöm! – mosolyodott el Dédi, és megsimogatta Bálint arcát.
- Te hova jártál iskolába? – kérdezte a kisfiú, miután végiglapozta az egész füzetet.
- A mai Krisztus Király Római Katolikus Általános Iskola épületébe, az abban az időben is katolikus iskola volt. Az volt a neve, hogy Dunakeszi Római Katolikus Elemi Iskola.
- Hú, jó hosszú neve volt! – jegyezte meg Bálint.
- Ez volt Dunakeszi első igazi iskolaépülete. – mondta Dédi.
- Hihetetlen, hogy olyan régi az az épület. – álmélgodott Anna.
- És te is egész nap iskolában voltál, mint Anna? – kérdezte Bálint.
- Nem! – felelte Dédi. – Akkoriban még nem volt napközi, mindenki hazament ebédelni. Reggelente pedig konyharuhába csomagolt anyukám nekem egy szelet kenyeret almával, vagy zsírral megkenve.
- És minden osztályt ott végeztél? – kérdezte Anna.
- Tulajdonképpen igen is, meg nem is. – mosolygott Dédi.
- Az meg, hogy lehet? – kérdezte Bálint.
- Ebben az időben még nem voltak különválasztva az osztályok. Együtt jártunk mindannyian, falusi gyerekek. Egy tanító tanított minket, 40-45 gyereket egyszerre. Nagyon fegyelmeztetnek kellett lennünk, mert ennyi gyereket csak szigorú csendben tudott felügyelni. Mindegyik korcsoport, más

feladatot kapott. Amíg az 1. osztályosoknak magyarázott a tanító úr, addig a 2., 3., 4. osztályosok más feladaton dolgoztak, csendben. Ha befejeztünk egy feladatot, hátratett kézzel kellett ülnünk, ezzel jeleztük, hogy készen vagyunk.

- Dédi! Eljössz majd értem az iskolába ősszel?
- Örömmel, Anna! Persze csak akkor, ha Anya vagy Apa eljön értem, mert a lábaim már nem bírják a sok sétálást.
- Persze, hogy elviszünk, Mama! – válaszolta Anya.
- De most gyertek, menjünk ki a kertbe, nézzük meg Dédi csodálatos virágait! – kérte Anya. – Játshattok Kapitánnyal és Malvinnal is! – tette hozzá, látva a gyerekek csalódott ábrázatát.

Azzal a család kísértelt a kertbe, és egy csodaszép napos délutánt töltöttek el együtt Dédinél.

